

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

28 décembre 2010

PROPOSITION DE LOI

augmentant les montants forfaitaires accordés aux victimes d'un accident du travail ou d'une maladie professionnelle et réinstituant les pourcentages socio-économiques dans le calcul du taux d'incapacité permanente des victimes d'une maladie professionnelle qui ont atteint l'âge de 65 ans

(déposée par M. Stefaan Vercamer et Mmes Nahima Lanjri et Sonja Becq)

RÉSUMÉ

La proposition vise deux buts.

Premièrement, un majoration de deux pourcents de tous les forfaits applicables dans le régime des accidents du travail et celui des maladies professionnelles.

Ensuite, restaurer les pourcentages socio-économiques, afin que les bénéficiaires desdites allocations puissent les cumuler avec leur pension.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

28 december 2010

WETSVOORSTEL

tot verhoging van de forfaitaire bedragen die worden uitgekeerd aan de slachtoffers van een arbeidsongeval of een beroepsziekte, alsook tot herstel van de sociaaleconomische percentages als parameter bij de berekening van het percentage blijvende arbeidsongeschiktheid van de slachtoffers van een beroepsziekte die de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt

(ingedien door de heer Stefaan Vercamer en de dames Nahima Lanjri en Sonja Becq)

SAMENVATTING

Dit wetsvoorstel heeft twee doelstellingen:

- *een verhoging met twee procent van alle forfaitaire vergoedingen binnen de regeling van de arbeidsongevallen en die van de beroepsziekten;*
- *een herstel van de sociaaleconomische percentages, zodat de uitkeringsgerechtigden die bedragen met hun pensioenuitkering mogen cumuleren.*

N-VA	:	<i>Nieuw-Vlaamse Alliantie</i>
PS	:	<i>Parti Socialiste</i>
MR	:	<i>Mouvement Réformateur</i>
CD&V	:	<i>Christen-Democratisch en Vlaams</i>
sp.a	:	<i>socialistische partij anders</i>
Ecolo-Groen!	:	<i>Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen</i>
Open Vld	:	<i>Open Vlaamse liberalen en democraten</i>
VB	:	<i>Vlaams Belang</i>
cdH	:	<i>centre démocrate Humaniste</i>
LDD	:	<i>Lijst Dedecker</i>
PP	:	<i>Parti Populaire</i>
<i>Abréviations dans la numérotation des publications:</i>		
DOC 53 0000/000:	<i>Document parlementaire de la 53ème législature, suivi du n° de base et du n° consécutif</i>	DOC 53 0000/000: <i>Parlementair document van de 53e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer</i>
QRVA:	<i>Questions et Réponses écrites</i>	QRVA: <i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>
CRIV:	<i>Version Provisoire du Compte Rendu intégral (couverture verte)</i>	CRIV: <i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)</i>
CRABV:	<i>Compte Rendu Analytique (couverture bleue)</i>	CRABV: <i>Beknopt Verslag (blauwe kaft)</i>
CRIV:	<i>Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes) (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)</i>	CRIV: <i>Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)</i>
PLEN:	<i>Séance plénière</i>	PLEN: <i>Plenum</i>
COM:	<i>Réunion de commission</i>	COM: <i>Commissievergadering</i>
MOT:	<i>Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)</i>	MOT: <i>Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)</i>
<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties:</i>		
DOC 53 0000/000:	<i>Parlementair document van de 53e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer</i>	DOC 53 0000/000: <i>Parlementair document van de 53^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer</i>
QRVA:	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>	QRVA: <i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>
CRIV:	<i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)</i>	CRIV: <i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)</i>
CRABV:	<i>Beknopt Verslag (blauwe kaft)</i>	CRABV: <i>Beknopt Verslag (blauwe kaft)</i>
CRIV:	<i>Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)</i>	CRIV: <i>Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)</i>
PLEN:	<i>Plenum</i>	PLEN: <i>Plenum</i>
COM:	<i>Commissievergadering</i>	COM: <i>Commissievergadering</i>
MOT:	<i>Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)</i>	MOT: <i>Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)</i>

<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>	<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>
<p><i>Commandes:</i> <i>Place de la Nation 2 1008 Bruxelles Tél.: 02/ 549 81 60 Fax: 02/549 82 74 www.laChambre.be e-mail: publications@laChambre.be</i></p>	<p><i>Bestellingen: Natieplein 2 1008 Brussel Tel.: 02/ 549 81 60 Fax: 02/549 82 74 www.deKamer.be e-mail: publicaties@deKamer.be</i></p>

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition de loi reprend le texte de la proposition de loi DOC 52 1194/001.

Dans les régimes de réparation des accidents du travail et des maladies professionnelles, la question de savoir si le fait pour la victime d'atteindre l'âge de la retraite ou de bénéficier d'une pension pouvait influencer l'évaluation de l'incapacité de travail a alimenté une jurisprudence nombreuse, et ceci bien avant les arrêtés royaux du 13 janvier 1983 qui ont limité le cumul des rentes et des allocations annuelles avec une pension de retraite et de survie¹.

Une partie de la jurisprudence estimait que l'âge de la retraite était une circonstance qui justifiait une évaluation à la baisse du pourcentage d'incapacité, en raison de la limitation du cumul pension-activité lucrative et parce que le travailleur n'avait plus accès à un marché du travail "normal". D'autres décisions judiciaires refusaient de tenir compte de cette circonstance, en faisant valoir que la limitation du cumul n'interdisait en aucune manière le travail du retraité qui, en cas de dépassement des revenus autorisés, voit sa pension suspendue partiellement ou intégralement.

Plus fondamentalement, le caractère d'indemnité ou de revenu de remplacement des allocations de réparation des accidents du travail ou des maladies professionnelles a fait l'objet de nombreuses controverses. Dès le départ, il est indéniable que ces allocations ont été assimilées à des indemnités (réparation du dommage économique) et non à des revenus de remplacement. Ainsi, la réparation était personnalisée (au cas par cas) et l'indemnité pouvait être cumulée intégralement avec d'éventuels revenus du travail ou avec des allocations de sécurité sociale (en ce compris des pensions de retraite ou de survie). La réparation du dommage persistant (incapacité permanente ou décès) était considéré comme un droit inviolable.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit wetsvoorstel neemt de tekst over van wetsvoorstel DOC 52 1194/001.

In het raam van de regelingen tot vergoeding van de arbeidsongevallen en de beroepsziekten heeft zich een omvangrijke jurisprudentie ontwikkeld omtrent de volgende vraag: wordt de evaluatie van iemands arbeidsongeschiktheid beïnvloed door het feit dat de betrokkenen de pensioenleeftijd heeft bereikt of een pensioen ontvangt? Die vraag is al gerekend lang voor dat bij de koninklijke besluiten van 13 januari 1983 de cumulatie werd beperkt van de renten en jaarlijkse uitkeringen enerzijds, en een rust- en overlevingspensioen anderzijds¹.

Volgens een deel van de jurisprudentie was de pensioenleeftijd een omstandigheid die een verlaging van het percentage arbeidsongeschiktheid verantwoordde, omdat er een beperking bestond op de cumulatie pensioen/lucratieve activiteit en omdat de betrokkenen niet langer toegang had tot de "normale" arbeidsmarkt. In andere rechterlijke beslissingen werd dan weer geen rekening gehouden met die omstandigheid, omdat – zo luidde het – de cumulatiebeperking geenszins inhield dat het de gepensioneerde verboden zou zijn nog te werken; alleen wordt bij overschrijding van het toegestane inkomen, de pensioenuitkering van de betrokkenen gedeeltelijk of geheel opgeheven.

Meer fundamenteel rees heel wat controverse over de aard van de uitkeringen als gevolg van arbeidsongevallen of beroepsziekten: zijn het vergoedingen of vervangingsinkomens? Van bij aanvang bleek overduidelijk dat die uitkeringen werden gelijkgesteld met vergoedingen (herstel van geleden economische schade) en niet met vervangingsinkomens. Zo gebeurde het herstel van de schade op geïndividualiseerde wijze (geval per geval) en kon de vergoeding integraal worden gecumuleerd met de eventuele inkomsten uit arbeid of met socialezekerheidsuitkeringen (inclusief de rust- en overlevingspensioenen). Het herstel van de blijvende schade (blijvende arbeidsongeschiktheid of overlijden) werd beschouwd als een onschendbaar recht.

¹ Arrêté royal du 13 janvier 1983 portant exécution de l'article 42bis de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail. Arrêté royal du 13 janvier 1983 pris en exécution de l'article 66 des lois relatives à la réparation des dommages résultant des maladies professionnelles, coordonnées le 3 juin 1970.

¹ Koninklijk besluit van 13 januari 1983 tot uitvoering van artikel 42bis van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en koninklijk besluit van 13 januari 1983 tot uitvoering van artikel 66 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970.

Il n'empêche que la conception dite "indemnitaire" se heurte à plusieurs arguments, selon lesquels l'allocation versée se rapproche très fort d'un revenu de remplacement: il n'y a pas matière à indemnisation dans le cas d'une incapacité sans répercussion sur la capacité concurrentielle sur le marché du travail et l'indemnisation repose exclusivement sur la rémunération plafonnée.

Contrairement au droit commun, non seulement la partie de la rémunération qui se situe au-dessus du plafond n'est pas prise en considération mais sont également écartés, par exemple, les possibilités salariales futures de la victime, le dommage extra-professionnel, le dommage post-professionnel, le dommage aux biens, le dommage moral, etc. Le fait que le mode d'indemnisation déroge aux règles de droit commun doit être compris comme une contrepartie au caractère automatique de la responsabilité patronale (responsabilité sans faute). En conclusion, le dédommagement n'est donc jamais total. Il s'agit d'une réparation partielle et fragmentaire qui limite la portée indemnitaire de la législation.

En réalité, les allocations revêtent un double aspect. Elles constituent en même temps un revenu de remplacement et une indemnité de dédommagement.

C'est en 1983 que deux arrêtés royaux firent usage de la possibilité prévue respectivement aux articles 42bis de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail et 66 des lois relatives à la prévention des maladies professionnelles et à la réparation des dommages résultant de celles-ci, coordonnées le 3 juin 1970, de limiter le cumul entre les rentes ou allocations annuelles avec une allocation accordée en vertu d'autres régimes de sécurité sociale. Ces deux arrêtés du 13 janvier 1983 appliquèrent la limitation de cumul avec les seules pensions de retraite ou de survie.

Désormais, le cumul est limité par un système qui attribue un montant forfaitaire par pourcentage d'invalidité, montant qui varie aussi selon la catégorie d'invalidité (catégorie exprimée aussi en pourcentages). L'indemnité n'est donc plus calculée sur base du salaire, à partir du premier jour du mois à partir duquel est créé un droit à une pension en vertu d'un régime belge ou étranger. En outre, la pension d'invalidité, ou toute prestation en tenant lieu, accordée en vertu d'un régime belge ou étranger ou d'un régime applicable au personnel d'une institution de droit international public, sera considérée comme tenant lieu de pension de retraite.

Niettemin botst de visie dat het om een vergoeding gaat, met het argument dat het uitgekeerde bedrag wel heel sterk lijkt op een vervangingsinkomen: in geval van arbeidsongeschiktheid zonder weerslag op de concurrentiecapaciteit van de betrokkenen op de arbeidsmarkt, is een vergoeding van schade niet nodig; bovendien berust die vergoeding uitsluitend op het geplafonneerde loon.

Anders dan in het gemeen recht wordt niet alleen het gedeelte van de vergoeding dat de bovenlimiet overschrijdt buiten beschouwing gelaten, maar ook, bijvoorbeeld, de mogelijke loonevoluties die het slachtoffer later zou hebben kunnen genieten, of nog de extraprofessionele schade, de postprofessionele schade, de schade aan goederen, de morele schade enzovoort. Dat de vergoedingsregeling afwijkt van de gemeenrechtelijke regels moet worden gezien als een compensatie voor de automatische aansprakelijkheid van de werkgever (schuldboze aansprakelijkheid). Uit een en ander kan worden afgeleid dat de vergoeding dus nooit de volledige schade dekt. Het gaat slechts om een gedeeltelijke en fragmentarische vergoeding, die de schadevergoedende reikwijdte van de vigerende wetgeving inperkt.

In feite zijn de uitkeringen tweeledig van aard. Ze vormen tegelijkertijd een vervangingsinkomen en een vergoeding voor geleden schade.

In 1983 werd via de beide voormelde koninklijke besluiten gebruik gemaakt van de mogelijkheid de cumulatie te beperken van de renten of jaarlijkse uitkeringen enerzijds, en van een uitkering op grond van andere socialezekerheidsregelingen anderzijds. Die mogelijkheid werd respectievelijk geboden via artikel 42bis van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en artikel 66 van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970. De beide koninklijke besluiten van 13 januari 1983 pasten de cumulatiebeperking uitsluitend toe op de rust- en overlevingspensioenen.

Thans blijft de cumulatie beperkt tot een regeling waarbij een forfaitair bedrag per percentage invaliditeit wordt toegekend. Dat bedrag varieert ook naar gelang van de invaliditeitscategorie (die eveneens in percentages wordt weergegeven). De vergoeding wordt dus niet langer berekend op basis van het loon vanaf de eerste dag van de maand waarin een recht op een pensioen wordt gecreëerd overeenkomstig een Belgische of buitenlandse regeling; bovendien wordt elk invaliditeitspensioen of elke daarmee gelijkgestelde prestatie die wordt toegekend overeenkomstig een Belgische of buitenlandse regeling, dan wel overeenkomstig een regeling die van toepassing is op het personeel van een internationale publiekrechtelijke instelling, aangemerkt als een rustpensioen.

Pour justifier cette limitation de cumul, le gouvernement de l'époque invoqua le fait que l'indemnisation de la perte économique perdait quelque peu sa raison d'être à dater de la mise à la retraite.

Le système, tel qu'il a été introduit, s'éloigne davantage encore de la conception indemnitaire puisque le facteur individuel de la "perte économique" n'existe plus (forfaitarisation des montants). Toutefois, on ne peut pas affirmer que la rente ou l'allocation annuelle est désormais considérée comme un revenu de remplacement, puisque le cumul a été limité (et non supprimé) et que cette limitation ne trouve à s'appliquer que lorsqu'il existe un droit à une pension.

À la suite de larrêt du 27 février 2006 de la Cour de cassation, qui avait constaté l'illégalité d'un des deux arrêtés de 1983, le gouvernement précédent a rétabli (par les articles 288 à 349 de la loi portant des dispositions diverses du 20 juillet 2006) la sécurité juridique indispensable à l'application correcte de la réglementation, telle que celle-ci était en vigueur depuis 1983.

Saisie par plusieurs recours en annulation totale ou partielle des dispositions de la loi du 20 juillet 2006, la Cour constitutionnelle a estimé que les moyens n'étaient pas fondés et, par conséquent, elle a rejeté les recours dans son arrêt du 17 avril 2008.

Un deuxième problème concerne les coefficients socio-économiques dans le régime des maladies professionnelles. Les articles 59 à 61 de la loi portant des dispositions sociales du 30 mars 1994 ont introduit une mesure supplémentaire, qui a accentué la dégradation de l'indemnisation des victimes d'une maladie professionnelle lorsqu'elles atteignent l'âge de 65 ans.

À partir de cet âge, les pourcentages socio-économiques ont été purement et simplement supprimés. Autrement dit, on ne tient plus compte de la diminution de la capacité de gain normale produite par la limitation effective des possibilités de travail sur le marché de l'emploi.

Ter verantwoording van die cumulatiebeperking voerde de toenmalige regering aan dat, zodra de betrokkenen met pensioen ging, de vergoeding van economische schade enigszins aan belang inboet.

In de aldus ingestelde regeling speelt het element "vergoeding" een nog geringere rol, aangezien het individuele aspect van het "economisch verlies" verloren gaat (forfaitarisering van de bedragen). Desondanks mag niet worden gesteld dat de jaarlijkse vergoeding of de rente voortaan wordt beschouwd als een vervangingsinkomen; de cumulatie werd immers beperkt (en niet opgeheven). Bovendien wordt die beperking slechts toegepast wanneer een pensioenrecht bestaat.

Ingevolge het arrest van 27 februari 2006 van het Hof van Cassatie, waarin het Hof één van de beide besluiten van 1983 ongrondwettig verklaarde, heeft de vorige regering de rechtszekerheid hersteld die vereist is om de reglementering, zoals die sinds 1983 van kracht was, correct toe te passen. Dat gebeurde bij de artikelen 288 tot 349 van de wet houdende diverse bepalingen van 20 juli 2006.

Bij het Grondwettelijk Hof werden diverse voorzieningen tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van de bepalingen van de wet van 20 juli 2006 ingesteld. Het Hof oordeelde in zijn arrest van 17 april 2008 dat de middelen niet gegrond waren en verwierp derhalve de voorzieningen.

Een tweede knelpunt heeft betrekking op de sociaaleconomische coëfficiënten in de regeling van de beroepsziekten. Bij de artikelen 59 tot 61 van de wet houdende sociale bepalingen van 30 maart 1994 werd een bijkomende maatregel ingesteld, waardoor de vergoeding van de slachtoffers van een beroepsziekte nog sterker afneemt zodra ze de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt.

Voor personen vanaf die leeftijd werden de sociaaleconomische coëfficiënten gewoon afgeschaft. Dat betekent dat niet langer rekening wordt gehouden met de vermindering van het normale verdienvermogen ingevolge de effectieve beperking van de kansen op de arbeidsmarkt.

L'incapacité de travail est donc fixée uniquement en fonction de l'incapacité physique résultant de la maladie professionnelle. Concrètement, cela se traduit par une diminution du taux d'incapacité, et donc par une réduction supplémentaire de l'allocation annuelle. En réalité, le législateur avait légalisé une pratique du Fonds des maladies professionnelles (FMP) qui, pourtant, avait été mise à néant par des arrêts rendus par la Cour de cassation².

Le FMP réduisait l'effet des paramètres économiques, estimant que l'impact économique sur l'incapacité ne pouvait, alors que la victime prenait sa retraite, avoir la même ampleur que pendant la période au cours de laquelle elle se présentait comme main-d'œuvre active sur le marché de l'emploi³.

L'article 18 de la loi portant des dispositions sociales du 22 février 1998 a quelque peu rectifié cette injustice, puisque les indemnités accordées aux personnes âgées de 65 ans et dont le taux d'incapacité est d'au moins 36 % ont été légèrement augmentées par la technique de l'octroi de 1 à 3 % supplémentaires d'incapacité, en fonction de la gravité des cas. La loi du 11 mai 2007⁴ a permis une nouvelle avancée, puisqu'elle a doublé les majorations (soit 2, 4 et 6 %) et a octroyé 1 % aux petites incapacités qui n'avaient rien obtenu en 1998.

Il faut toutefois garder à l'esprit qu'une telle majoration des taux est une solution pragmatique qui ne résout en rien le problème de fond: on attribue par une loi un taux supplémentaire lié à l'âge et on réduit, de ce fait, l'impact négatif de la suppression des pourcentages socio-économiques.

² Selon la Cour de Cassation, l'incapacité permanente de travail résultant d'une maladie professionnelle consiste en la perte ou la diminution de la valeur économique de la victime sur le marché général de l'emploi. La circonstance que la victime bénéficie d'une pension de retraite au moment où l'incapacité de travail devient permanente, ou après, ne constitue pas légalement un élément qui doit être pris en considération pour déterminer le taux de l'incapacité permanente de travail.

³ Le législateur a d'ailleurs été plus loin que la légalisation d'une simple pratique du FMP. Le Fonds ne réduisait les facteurs socio-économiques que lors d'une révision des dossiers pour aggravation ou amélioration de l'état de santé des victimes ayant atteint l'âge de la pension. La loi de 1994 ne réduit pas mais supprime ces facteurs et instaure une révision d'office à l'âge de 65 ans pour les victimes qui atteignent cet âge après le 31 décembre 1993.

⁴ Proposition de loi DOC 51 1159/001 déposée par Madame Camille Dieu et Monsieur Jacques Germeaux, ayant abouti à la loi du 11 mai 2007 modifiant les lois relatives à la réparation des dommages résultant des maladies professionnelles, coordonnées le 3 juin 1970, en ce qui concerne la détermination du taux d'incapacité permanente des invalides après l'âge de 65 ans.

De arbeidsongeschiktheid wordt dus uitsluitend vastgesteld op grond van de lichamelijke ongeschiktheid als gevolg van de beroepsziekte. Concreet houdt dat een vermindering van de arbeidsongeschiktheidsgraad in, en derhalve een bijkomende vermindering van de jaarlijkse vergoeding. In de praktijk had de wetgever een praktijk van het Fonds voor de Beroepsziekten (FBZ) gelegaliseerd, hoewel het Hof van Cassatie die in zijn arresten had vernietigd².

Het FBZ beperkte het effect van de economische parameters, omdat het meende dat de economische impact van de arbeidsongeschiktheid op het ogenblik van de pensionering van het slachtoffer kleiner is dan in de periode waarin het slachtoffer als actieve werknemer op de arbeidsmarkt aan de slag was³.

Artikel 18 van de wet van 22 februari 1998 houdende sociale bepalingen heeft dat onrecht min of meer goedgemaakt, aangezien de vergoedingen voor personen ouder dan 65 jaar met een arbeidsongeschiktheid van ten minste 36 % lichtjes zijn opgetrokken door middel van de techniek van de toekenning van 1 tot 3 % bijkomende ongeschiktheid, naar gelang van de ernst van het geval. De wet van 11 mei 2007⁴ heeft een nieuwe vooruitgang mogelijk gemaakt, aangezien de verhogingen daardoor zijn verdubbeld (2, 4 en 6 %) en er 1 % is toegekend voor kleine ongeschiktheid, waarvoor in 1998 niets werd verleend.

Toch mag men niet vergeten dat een dergelijke verhoging van de percentages een pragmatische oplossing is, die het probleem ten gronde niet oplost: bij wet wordt volgens de leeftijd een bijkomend percentage toegekend en zodoende verkleint de negatieve weerslag van de afschaffing van de sociaaleconomische percentages.

² Volgens het Hof van Cassatie bestaat de blijvende arbeidsongeschiktheid ingevolge een beroepsziekte in het verlies dan wel de vermindering van de economische waarde van het slachtoffer op de algemene arbeidsmarkt. De omstandigheid dat het slachtoffer een rustpensioen geniet op het ogenblik dat de arbeidsongeschiktheid blijvend wordt, dan wel op een later tijdstip, is in wettelijk opzicht geen element waarmee rekening moet worden gehouden bij de vaststelling van de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid.

³ De wetgever is trouwens verder gegaan dat de legalisering van een gewone praktijk van het FBZ. Het Fonds beperkte de sociaaleconomische factoren alleen naar aanleiding van een herziening van de dossiers omdat de gezondheidstoestand van de slachtoffers die de pensioengerechtigde leeftijd hadden bereikt, verslechterde dan wel verbeterde. Veeleer dan die factoren te beperken, heeft de wet van 1994 ze afgeschaft. De wetgever voorziet in een ambtshalve herziening op de leeftijd van 65 jaar voor de slachtoffers welke die leeftijd na 31 december 1993 bereiken.

⁴ Wetsvoorstel van mevrouw Camille Dieu en de heer Jacques Germeaux (DOC 51 1159/001), dat heeft geleid tot de wet van 11 mei 2007 tot wijziging, wat de vaststelling van de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid na de leeftijd van 65 jaar betreft, van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970.

La justification de la suppression des pourcentages socio économiques, lorsque la victime d'une maladie professionnelle a atteint l'âge de 65 ans, est superfétatoire par rapport au mode d'indemnisation sur base forfaitaire introduit par l'arrêté royal de 1983. Rien ne justifie cette double pénalité.

Du reste, si justification il y a, il est paradoxal que la même règle n'ait pas été introduite dans le régime des accidents du travail et (situation encore plus curieuse), le régime du secteur public ne connaît aucune de ces deux mesures pénalisantes.

Les auteurs de la présente proposition de loi estiment que le législateur ne peut pas rester insensible à la situation des milliers de retraités qui ont payé de leur santé des conditions de travail très dures.

La présente proposition de loi a un double objectif:

1° octroyer une majoration de 2 % pour tous les forfaits applicables dans le régime des accidents du travail et dans celui des maladies professionnelles;

2° restaurer intégralement les pourcentages socio-économiques dans le régime des maladies professionnelles, afin de supprimer la pénalité supplémentaire introduite par le Plan global de 1994.

De verantwoording voor de opheffing van de sociaaleconomische percentages als het slachtoffer van een beroepsziekte de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, is overbodig ten opzichte van de bij het koninklijk besluit van 1983 ingestelde wijze waarop op forfaitaire basis wordt vergoed. Er is geen reden voor die dubbel benadeling.

Als er al verantwoording is, blijft het voorts paradoxal dat dezelfde regel niet is ingesteld in de arbeidsongevalenregeling en, nog merkwaardiger, dat geen van beide benadelende maatregelen deel uitmaakt van de regeling bij de overheid.

De indieners van dit wetsvoorstel vinden dat de wetgever niet ongevoelig mag blijven voor de situatie van duizenden gepensioneerden die uitermate moeilijke arbeidsomstandigheden met hun gezondheid hebben betaald.

Dit wetsvoorstel heeft een dubbel doel:

1° alle forfaitaire bedragen in de arbeidsongevallen-en de beroepsziektenregeling met 2 % verhogen;

2° de sociaaleconomische percentages in de beroepsziektenregeling integraal herstellen, teneinde het door het globaal plan van 1994 ingesteld bijkomend nadeel op te heffen.

Stefaan VERCAMER (CD&V)
Nahima LANJRI (CD&V)
Sonja BECQ (CD&V)

PROPOSITION DE LOI**Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

Les montants visés à l'article 5, § 1er, de l'arrêté royal du 10 décembre 1987 relatif aux allocations accordées dans le cadre de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail sont modifiés, conformément au présent tableau:

WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

De bedragen als bedoeld in artikel 5, § 1, van het koninklijk besluit van 10 december 1987 betreffende de bijslagen verleend in het kader van de arbeidsongevalenwet van 10 april 1971, worden gewijzigd overeenkomstig de volgende tabel:

	Montant initial	Montant majoré de 2%
Montants visés à l'article 5, §1 ^{er} , 1°	53,51	54,58
	77,94	79,50
	103,84	105,92
	131,80	134,44
	65,94	67,26
Montants visés à l'article 5, §1 ^{er} , 2°	2903,52	2961,59
	2903,52	2961,59
	1935,68	1974,40
	1451,72	1480,76
	967,84	987,20

	Oorspronkelijk bedrag	Bedrag vermeerderd met 2 %
In artikel 5, §1, 1°, bedoelde bedragen	53,51	54,58
	77,94	79,50
	103,84	105,92
	131,80	134,44
	65,94	67,26
In artikel 5, §1, 2°, bedoelde bedragen	2903,52	2961,59
	2903,52	2961,59
	1935,68	1974,40
	1451,72	1480,76
	967,84	987,20

Art. 3

Les montants visés à l'article 1er de l'arrêté royal du 17 juillet 1974 octroyant des allocations à certains bénéficiaires des lois relatives à la réparation des dommages résultant des maladies professionnelles, coordonnées le 3 juin 1970 sont modifiés, conformément au présent tableau:

Art. 3

De bedragen als bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 17 juli 1974 waarbij bijslagen worden verleend aan sommige gerechtigden van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, worden gewijzigd overeenkomstig de volgende tabel:

	Montant initial	Montant majoré de 2%
Montants visés à l'article 1 ^{er} , 1°	53,51	54,58
	77,94	79,50
	103,84	105,92
	131,80	134,44
Montants visés à l'article 1 ^{er} , 2°	2903,52	2961,59
	1935,68	1974,40
	1451,72	1480,76
	967,84	987,20

	Oorspronkelijk bedrag	Bedrag vermeerderd met 2 %
In artikel 1, 1°, bedoelde bedragen	53,51	54,58
	77,94	79,50
	103,84	105,92
	131,80	134,44
In artikel 1, 2°, bedoelde bedragen	2903,52	2961,59
	1935,68	1974,40
	1451,72	1480,76
	967,84	987,20

Art. 4

L'article 35bis des lois relatives à la prévention des maladies professionnelles et à la réparation des dommages résultant de celles-ci, coordonnées le 3 juin 1970, inséré par l'arrêté royal du 31 mars 1987, est abrogé.

Art. 4

Het bij het koninklijk besluit van 31 maart 1987 ingevoegde artikel 35bis van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, wordt opgeheven.

Art. 5

Le Roi est habilité à modifier les dispositions modifiées par la présente loi.

Art. 5

De Koning is gemachtigd de bij deze wet gewijzigde bepalingen te wijzigen.

Art. 6

La présente loi entre en vigueur le 1er janvier

28 octobre 2010

Art. 6

Deze wet treedt in werking op 1 januari

28 oktober 2010

Stefaan VERCAMER (CD&V)
Nahima LANJRI (CD&V)
Sonja BECQ (CD&V)